

Náš život s kanárskou dogou

K NAŠIM PSŮM JSEM PŘIŠLA, JAK SE ŘÍKÁ, JAK SLEPÝ K HOUSLÍM. PRAVDA, PILNĚ JSME S MANŽELEM NAVŠTĚVOVALI PRESTIŽNÍ VÝSTAVY A OKUKOVALI JSME PLEMENA. POZORNOST PATŘILA TĚM „UDĚLANÝM“, TO ZNAMENÁ, VELKÝM, SVALNATÝM, KRÁTKOSRSTÝM. TO JSME JEŠTĚ NEVĚDĚLI, CO JE TO VLASTNĚ MOLOSS.

Nám se líbili všichni. Fandili jsme bulmastifům, brazilským filám, tosa-inu, malorským dogám a kdovíkomu ještě. Vždycky jsme stáli v úžasu, jak krásně vyklusávají a vzduchem létaly komentáře typu: podívej, ta hlava, ty svaly, jů, ten je, proč vlastně nevyhrál? A co že to je vlastně za plemeno? Tak ubíhal čas, my jsme měli doma staříčké dva německé ovčáky a po očku se poohlíželi po jejich nástupcích, až naši věrní psi kamarádi odejdou do psího nebe. Ten okamžik nastal v říjnu 2003, kdy té-

měř v patnácti letech od nás do psího nebička odešla naše milovaná fenka německého ovčáka Luki. Doma chyběl pes. A moc chyběl. Byly to smutné vánoce bez procházek s pejsky, bez pohlázení psího kožichu. Jelikož poslední rok jejího života se neobešel bez nemocí, vůbec jsme neuvažovali o pořízení štěněte k tak nemocné fenice. Pořád jsme si říkali, až Lukynka nebude, tak si nějakého pořídíme.

Místo psa do tašky Isabelka

Kamarádka, která chová plemeno cane corso /také moloss/,

mi nabízela štěňátko, která se měla narodit někdy na jaře. Ani nevím, proč jsem nechtěla. Měla jsem utkvělou představu, že chci psa malého, sportovního, psího rošťáka, kterého bych strčila do tašky a odnesla ho na pracoviště, kde by se mnou hezky trávil pracovní čas. A měla jsem i vybráno! I knížka byla zakoupena. Jack Russel byl můj typ. Už jsem se viděla, jak malý rošťáček ovládne naši domácnost. Pravda, ti mohutní psi byli krásní, ale tak nějak jsem se na ně necítila. Chtěla jsem výhradně pejska, fenku už nikdy. Osud si se

mnou však zahrál. Manžel v prvním lednovém týdnu roku 2004 někde našel Svět psů a pilně obvolával inzery, kde nabízeli tato štěňátka Jack Russelů teriérů. Nic,nic,nic. Pak se mne zeptal zcela bezelstně: „Ty, pak tady nabízejí kanárskou dogu, víš, to je ten pes, co jsme ho viděli v Českých Budějovicích na výstavě, takový žíhaný, osvalený, statný. Tak mám tam zavolat?“ V zoufalství, že zase nebude doma ani psí chlup, jsem kývla. A tímto osudovým momentem jsem si podepsala nejen já, ale i můj manžel ortel. Od tohoto okamžiku jsme se stali postupně zajatci svých nyní pěti pejsků, blázní do výstav, blázní úplně do všeho, co se psů týká. Z původně hezké záliby a lásky ke psům se stal nejen koníček, ale přímo KUŇ. Pořízením první kanárské dogy to všechno začalo. Fenku jsem nechtěla, bohužel - či dnes

bohudík byla k mání jediná. Takže v lednu se Isabelka narodila, v březnu jsme si pro ni dojeli na Moravu a to bylo radosti!!

Modelka s titulem nejhezčí štěně

První klubová výstava Moloss Clubu, to bylo něco! Nesla se jako modelka, my vynervovaní, protože jsme už nebyli „za čumily“, ale hrdí vystavovatelé. Byla moc krásná, dostala hned titul Nejhezčí štěně a my byli blahem bez sebe.

Tak začala éra výstavních úspěchů i neúspěchů, neboť ne vždy se vše povede tak, jak si přejeme. Ale o tom až jindy. Protože jsme Isabel nechtěli mít za „jedináčka“, tak jsme jí postupně pořídili společnost, a to hned dvou psích kluků. Byli to cizinci – oba z Polska, ale hned se skamarádili. Tak jsme zaregistrovali chovatelskou stanicí, účastnili

se pilně výstav, radovali se z úspěchů našich dvou kluků a žili od výstav k výstavě. Postupem času jsme získávali stále více zkušeností s tímto plemenem, které u nás není tak známé a vzbuzuje respekt. Když jsme si pořizovali prvního molossa, vůbec jsme nevěděli, do čeho jdeme. Každý, kdo u nás toto plemeno choval, tvrdil něco jiného o výživě, výchově, chovu. Každý z chovatelů měl jiný názor.

Co se jednou naučí, nezapomene

My jsme se snažili zejména o kvalitní výživu v prvních letech života. Moloss je pes, který velmi často trpí bolestmi kloubů či páteře. Torzo žaludku je také častou příčinou jejich skonu. Něco málo jsme věděli, něco se dočetli ze zkušeností chovatelů jiných podobných plemen. Dnes z vlastní zkušenosti víme, že tento

typ psa je nutno v mládí dobře živit krmivem bohatým na maso, vitamíny a minerály, to vše ve velmi vyváženém poměru. Ničeho nesmí být moc nebo příliš. Neodbyvat kloubní výživu, neřešit problém s klouby, až když pes naříká nebo těžko vstává. Některá krmiva obsahují poměrně vysoké procento kloubní výživy, některá kloubní výživu nemají vůbec nebo ve velmi malé míře. Proto je tak důležité vybrat to správné a pravé krmění pro tento typ psa. Moloss dospívá poměrně dlouho – okolo 3. roku života a vývoj je v tomto období ukončen. Do té doby je třeba dbát na jeho výživu. Výchova těchto psů je poměrně složitá, velmi nutná je socializace štěněte od útlého mládí. Konkrétně kanárská doga je pes velmi tvrdohlavý, déle se učí, ale co se jednou naučí, to nezapomene. Nehodí se ale pro klasický „cvičák“. Co platí na služební plemena, to nemusí vždy platit na kanárskou dogu. Je to plemeno málo tolerantní k jiným psům, ale za pána a členy jeho rodiny by položilo život.

Tak trochu „závislák“

Když se nám narodila první štěňata, velmi dlouho jsme vybírali páníčky pro naše psí miminka. Myslím, že jsme vybrali dobře, všech pět potomků naší fenečky Isabely se dostalo do velmi dobrých rukou a s jejich páníčky jsme v kontaktu. Dokonce vzniklo jedno krásné přátelství,

telství, které trvá a doufám, že bude trvat nadále, už třetí rok. Kanárská doga se ale nehodí tak úplně pro každého. Určitě by si ji neměli pořizovat lidé, kteří nemají žádnou zkušenost se psy a kanárská doga by měla být jejich prvním psem. Hodí se pro lidičky důsledné, s notnou dávkou trpělivosti a odpovědnosti. Moloss je pes, který je tak trochu „závislák“, chce mít toho svého páníčka neustále u sebe. To ale neznamená, že se musíme podřizovat a být s pejskem celých čtyřia dvacet hodin. Ale budoucí páníčci jak kanárské dogy, tak tohoto typu pejska by si měli uvědomit, zda mají dostatek času na pravidelné procházky, na výchovu apod. Nelze si pejska pořídit a být šestnáct hodin v práci, dát mu najíst a nevídat si, co se s ním děje. U nás, pravda, je to neustále boj s časem, ale venčíme pravidelně cca 2 hodiny (ráno ranní rozvíčka páníčků a pejsků, tím myslím lehký klus, pak svízná chůze obou, odpoledne hry, přirozený pohyb, opakování poslušnosti).

Večer při práci či odpočinku „dvounožců“ je dovoleno „čtyřnožcům“ přihlížet a vyhlížet z přistaveného pelíšku. Tak naši pejsci s námi sledují Super Star a Dům snů a jiné televizní pořady. Jsou němými svědky, jak se rozčilují nad nějakým účetním problémem nebo nadávám na neukázněného klienta. Zkrátka žijí s námi, proto jsme si je

pořizovali. Toto vše se snažím budoucím majitelům našich příštích štěňat vysvětlit, aby zvažili svoje možnosti a ujasnili si, zda se budou moci svému pejskovi věnovat tak, aby život obou byl krásný, kvalitní, aby si dávali radost navzájem. Nám se to povedlo.

Neměnila bych

Pravda, na začátku byl úplně jiný plán, ale zasáhla tzv. „vyšší moc“ a bylo vše jinak. Díky našim pejskům jsme poznali hrozně moc fajn lidiček, které rádi na každé výstavě vidíme, vznikla nová krásná přátelství. Naučili jsme se hodně užitečných věcí. Naučili jsme se vidět svět trochu jinak než pracovně, začali jsme uznávat jiné hodnoty než jsou vydělané peníze a možnost si za ně pořídit třeba luxusní dovolenou. Já osobně jsem dávno ozelela modely poslední módy, neboť raději zaplatím startovní na další Světovou výstavu. Manžel ozelel nové auto, dovolené u moře, novou televizi a já nevím, co všechno. Žijeme trochu jinak, ale šťastně. Jsme taková „šťastná blázní“, kteří vše, co vydělají, utratí za pohodlí svých miláčků. Věřte mi, neměnila bych.

**Za Chovatelskou stanici
DOGO CANARIO REINA IZABEL
(www.reina-izabel.cz)
napsala a svěřila se
Dana Lukášková.**

